

“ମିଠେ ବରତେ:— ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର, ବାବା କେବେ କାହା ଉପରେ ଅସନତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥା’ନ୍ତି ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ଭରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ ଗୋଟିଏ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଲେ କେବେ ବି ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମର ସମୟ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଲଟେରୀ ମିଳିଛି । ବାବା ଆମକୁ ହୀରା ଭଳି ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି— ଯଦି ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ ତେବେ କେବେ ବି ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଜନମ ଜନମର ଭାଗ୍ୟର ଆଧାର ତେଣୁ ଏହି ପାଠପଢ଼ା କେବେ ବି ବନ୍ଦ ନହେଉ । ମାୟା ଦେହ-ଅଭିମାନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ କିନ୍ତୁ ତୁମର ଯଦି ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଥିବ ତେବେ ସମସ୍ତ ସଫଳ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଏଥିରେ ଭରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଇଏ କୌଣସି ସାଧୁ ବା ମହାତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି ଯିଏକି ଅଭିଶାପ ଦେବେ କିମ୍ବା ରାଗିବେ । ଦୁନିଆରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ କରୋଧ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଅଭିଶାପ ଭୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଭଜନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସେମିତି କିଛି କଥା ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭରିବାର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଚତୁର୍ଥ ପୁରୁଷର ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଭରିଥା’ନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା ତ କେବେ କେବେ ରାଗିଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବାବା କେବେ ରାଗନ୍ତି ନାହିଁ । ଇଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇବ ତେବେ ବିକାର ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ବରଂ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିବ । ବାବା ତ ଆମକୁ ସୁଧୁରିବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଅସନତୁଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ତା’ ସହିତ ସ୍ୱାଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ଏଥିରେ ଯୋଗ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ବାକି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ ତାହା ହେଉଛି ଆମଦାନୀର ଉତ୍ସ । କିନ୍ତୁ ତା’ ସହିତ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଭରି ରହିଛି । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀଗୁଣ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ତାହା ହିଁ ଶିଖନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କିଛି ଶିଖିବାର ନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ପିଲାମାନେ ମାତା ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ସବୁ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ବାବା ଗର୍ବାମାନଙ୍କର କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଏହା ଯେପରି ସ୍ୱାଗତ ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ତ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ, ଚରିତ୍ର ସୁଧାରିବେ । ତେବେ ବାବା ଗର୍ବାମାନଙ୍କର କଥା କହୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖରାପ । କେତେ ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଅନୁକରଣ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଛୋଟବେଳରୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାର ପିତା ଆସି କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟେ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି— ଦେଖ, ଏହି ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କ’ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି । ଏହା ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ତମୋପ୍ରଧାନର କୌଣସି ସୀମା ରହିବା କଥା ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗକୁ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲା । ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲା ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ବନ୍ଧାସମାନ ଅଟେ । ମୋତେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ୁଛି । ଆରମ୍ଭରେ କେତେ ଗର୍ବ ଏଠାକୁ ଆସିଲେ, ସାହୁକାର ମଧ୍ୟ ଆସିଲେ, ଭୟ ଏକାଠି ବସୁଥିଲେ । ବଡ଼ ଲୋକ ଘରର କନ୍ୟାମାନେ ଘର ଛାଡ଼ି ପଳାଇ ଆସିଲେ, ସାତଗରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଆଣିନଥିଲେ । ବହୁତ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ମଧ୍ୟ ହେଲା । ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା ହେବାର ଥିଲା, ତାହା ହୋଇଗଲା । ଏମିତି ହେବ ବୋଲି କେବେ ଭାବିନଥିଲେ । ବରହମାବାବା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଏସବୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲେ ଯେ କ’ଣ ହେଉଛି । ଏହାଙ୍କର ଜୀବନକାହାଣୀ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି । ବରହମାବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲେ ଘରୁ ଚିଠି ଲେଖି ନେଇ ଆସ, ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛୁ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କର ପତିମାନେ ବିଦେଶରୁ ଆସି କହିଲେ— ଆମକୁ ବିକାର ରୂପୀ ବିଷ ଦରକାର । ଏମାନେ କହିଲେ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରୁଛୁ, ତୁମକୁ ବିକାର ରୂପୀ ବିଷ କିଭଳି ଦେବୁ । ଏସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଚରିତ୍ର କୁହାଯାଏ । ଗାୟତ୍ରରେ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବିଷୟରେ ଭଲ ଲେଖା କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ତେବେ ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି । ନାଟକରେ ଏହିଭଳି ଅଟ୍ଟମାନ୍ଦା ଆଦି ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ଭୟ ଅଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତା କହୁଛନ୍ତି— ଆମେ କିଛି ବି କରିନାହିଁ । ଏହା ତ ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ଚାଲୁଛି । ଆରମ୍ଭରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ପଳାଇ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ଏବେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେଣି । ସେମାନଙ୍କର କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ନାମ ସନ୍ଦେଶୀମାନେ ନେଇ ଆସିଲେ, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ଘରକୁ ପଳାଇଗଲେ ସେମାନଙ୍କର ତ ସେହି ନାମ ରହିଲା ନାହିଁ, ପୁଣି ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ନାମ ରହିଗଲା ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର

ମାଳା ତିଆରି ହେଉ ନାହିଁ ।

ତୁମ ପାଖରେ କିଛି ବି ନାହିଁ । ପରଥମେ ତୁମେ ମାଳା ଗଢ଼ାଉଥିଲ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେ ମାଳାର ଦାନା ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଜଞ୍ଜାନକୁ ବୁଝିବାର ଅଛି ଏବଂ ଏହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଜଞ୍ଜାନ ଅଟେ । ବାବାଟଙ୍କୁ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ ନା, ଯଦି ସମସ୍ତ ସାଗରକୁ କାଳି କରିଦିଆଯିବ, ଜଙ୍ଗଲକୁ କଲମ କରିଦିଆଯିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଜଞ୍ଜାନ ସରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ଯଦି ଅଲଫ (ବାବା)ଙ୍କୁ ଜାଣି ଗଲେ ତେବେ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜତଞ୍ଚ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଯିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ସ୍ୱାସ୍ଥୀ ଭାବେ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ମୋତେ ଅର୍ଥାତ୍ ପାରଲୋକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଶିକ୍ଷକ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବେ । ଶିକ୍ଷକ ତ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଲାଞ୍ଜି ନେଇ ପାସ୍ କରାଇଦେବେ! ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ, ବାପଦାଦା ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ବହୁତ କନିଷ୍ଠାମାନଙ୍କର ବାପଦାଦାଙ୍କ ନାମରେ ଚିଠି ଆସୁଛି । ଶିବବାବା, ମାର୍ଫତ୍ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ତୁମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଭାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଧୀନ । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କେବେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବେହଦର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ତ ସେହି ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ବେହଦ ବିଶ୍ରାମ ହୋଇଗଲେ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଥିବେ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର (ଆଦିପିତା) କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହୋଇଗଲେ । ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଭାଇ ଭାଇ । ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରିବା ପରେ ଭଉଣୀ ଭାଇ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ବିଶାଳ ବଂଶାବଳୀର ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଗଲେ ନା । ଯେମିତି ଲୌକିକରେ ବଂଶଧର ରହିଥା'ନ୍ତି ସେହିଭଳି ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ବଂଶାବଳୀ । ଆର୍କ୍ଷା! ଆଦମ୍ ଏବଂ ବିବି, ଏଡମ୍ ଏବଂ ଇଭ୍ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ନା । ଏବେ ଏହି ପରିବାର ତ ବହୁତ ବଡ଼ ହୋଇଗଲାଣି । ସାରା ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣଗୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଣି ନୂଆ ହେବାର ଅଛି । ଏହାକୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଚେହେରା ରହିଛି, ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଚେହେରା ଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣଙ୍କର ଚାଲିଚଳନ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ସହିତ ମେଲ ଖାଇବ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଗୁଡ଼ ରହସ୍ୟ । ଏହାକୁ ଅଲ୍ପ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବୁଝିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହେଲେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସାହାରୁପ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସାହାରୁପ ଅଟନ୍ତି, ଏଠାରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆତ୍ମା ନିକଟରେ ଆସି ରହୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା କେବେ ଛୋଟ-ବଡ଼ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାପଦାଦା ଉଭୟଙ୍କର ଏକତ୍ର ଅଭିନୟ ବହୁତ ଆଗ୍ନିଶିଖ୍ରାପୁରୁଷ ଅଟେ । ବାବା ଏହି ଅନୁଭବୀ ରଥର ଆଧାର ନେଇଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି—ଏହା ହେଉଛି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ଏହି ଘରେ ଅଥବା ରଥରେ ଆତ୍ମା ବିରାଜମାନ ଅଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଘର ଅଥବା ଶରୀର ରୂପି ରଥକୁ ଯଦି ଉତ୍ତରେ ଦେଲି ତେବେ ମୋତେ କ'ଣ କୁହାଯିବ! ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱାତ୍ମକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ କୁହାଯାଏ । ଯେଉଁଥିରେ ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ହୀରାଭଳି ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ କ'ଣ ଏସବୁ ବୁଝୁଥିଲ କି । ବିଲକୁଲ୍ ମଲେଟ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲ ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସବୁକିଛି ବୁଝିଗଲାଣି ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର, କେବେ ବ୍ୟସ୍ତରେ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଛାତ୍ର ଜୀବନରେ ଯଦି ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବ ତେବେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ଯଦି ରାଜାଙ୍କ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାହା ଯେପରି ତାଙ୍କୁ ଲଟେରୀ ମିଳିଲା ନା । ଯଦି ଗରୀବ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ ତେବେ ଏହାଙ୍କୁ କ'ଣ ଲଟେରୀ କୁହାଯିବ କି ? ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲଟେରୀ, ତେଣୁ ଏଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତରେ ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟାର ମୁଷ୍ଟିଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ଘଡ଼ି-ଘଡ଼ି, ମାୟା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କରିଦେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମ ସମମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଭ୍ରାମ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏଠାକୁ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା ବୁଝାଉଛି ତାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏବେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ପାଇଯିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ତୁମେ ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଆସିଛ, ଭକ୍ତି କରି କରି ଆସିଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ, ଏହା ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ, ସାହାରଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସୁଖ ରହିଛି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାହାରରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଦେଇଥିଲି । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ଥିଲ ପୁଣି ସବୁକିଛି ହରାଇଦେଲ । କାରଣ ତୁମେ ରାବଣର ଗୁଲ୍ଲାମ ହୋଇଗଲ । ରାମ ଏବଂ ରାବଣର ଏହା କେତେ ଆଗ୍ନିଶିଖ୍ରାଜନକ ଖେଳ । ଏହା ପୁନଃ କଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏହା ଅନାଦି ପୁରବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ । ସାହାରରେ ତୁମେମାନେ ସଦା ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିବାନ ରହୁଛ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ରହିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ୟନ୍ତ

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ ରଖିବାରେ କ'ଣ କିଛି ଖରଚ ହେଉଛି କି! ଗୋଟିଏ ନୂଆ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଖରଚ ହେଉ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ସଦା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସୁସ୍ଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଏଠାକୁ ସେହିଭଳି ସରବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତେବେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ବୃକ୍ଷତୀତ ଅନ୍ୟ କେହିହେଲେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସୁସ୍ଥ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ ନା । ବାବା ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଯେପରିୟନ୍ତ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇଛ, ଯେପରିୟନ୍ତ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ନ ଆସିଛ ସେପରିୟନ୍ତ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆରକ୍ଷା, ଆଜି ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଭିଲ୍ ଶିଖାଇଲେ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଲେ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ ମଧ୍ୟ କରାଇଲେ । ତେଣୁ ଅବହେଳା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଓଲଟା ପାଲଟା କଥା ମଧ୍ୟ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶାନ୍ତିରେ ରହି ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ବିକରମ ବିନାଶ କରିବା ସହିତ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଭୁଲ୍ କରମ କରି ନିଜର ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ମନ-ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅନୁଭବର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ କରି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସମସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଥାଏ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହେବି କିନ୍ତୁ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ କରମ ଭିତରେ ଥିବା ଅନୁଭବକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଭବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ଶୁଣିବା, ଜାଣିବା ମନେ ରହୁଛି ସେହିପରି ନିଜକୁ ସେହିଭଳି ଅନୁଭବ କରିବାର ସ୍ଥିତିକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିକୁ କୌଣସି ବି ଅନୁଭବର ଆସନରେ ସ୍ଥିତ କରିଦିଅ ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଇଚ୍ଛା ରୂପକ ଦୁର୍ଗୁଣକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଲ ହେବା ପାଇଁ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

“ମାତେଶ୍ୱରୀଜୀତଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ”

“ଗୁପ୍ତ ବେଶଧାରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କନ୍ୟାମାନଙ୍କର, ମାତାମାନଙ୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ”

ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି କନ୍ୟାମାନେ, ମାତାମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କାହିଁକି ନେଇଛନ୍ତି ? ଏହା କୌଣସି ହଠାତ୍, କରମ-ସନ୍ନ୍ୟାସ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସହଜଯୋଗ, ରାଜଯୋଗ, କରମଯୋଗ ରୂପୀ ସନ୍ନ୍ୟାସ ନିର୍ଗତ । ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ଆସିଛନ୍ତି ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ମନରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ପରମାତ୍ମା ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡ଼ିଯିବ । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଲାଗିଥିବା ମାୟାର ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା କଳା (ପତିତ) ହୋଇଯାଇଛି, ତାକୁ ପୁଣି ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଦେଖ, ଦେବତାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା କେତେ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଚମତ୍କାରୀ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥାଏ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନିରୋଗୀ ପବିତ୍ର ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ତା'ର ପ୍ରତିବଦଳରେ କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତିର ନିଶା ରହିବ । ଯଦି ଶରୀର ପିଲା ସାହୁକାରଙ୍କ ପୋଷ୍ଟପୁତ୍ର ହୋଇଥାଏ ତେବେ ନିର୍ଗତ କିଛି ଦେଖି ସାହୁକାରଙ୍କ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ନା । ପରନ୍ତୁ ସାହୁକାରର ପିଲା ଶରୀରର ପୋଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଚାହଁବ ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା କୌଣସି ଅନାଥ ଆଶ୍ରମ ନୁହେଁ, ଏଠାରେ ତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଧନବାନ, ଉଚ୍ଚ କୁଳର କୁଳବାନ ମାତା-କନ୍ୟାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ମାୟାବୀ ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସନ୍ତୁ, ପରନ୍ତୁ ଭାବିବା କଥା ଏମାନେ କ'ଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାୟାର ଧନ, ପଦାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବସ୍ୱ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିର୍ଗତ ସେମାନଙ୍କୁ ଲୌକିକ ସୁଖଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ତି

ହୋଇଛି ତେଣୁ ସେହି ଧନ ପଦାର୍ଥକୁ ଦୂରେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ରାଜା ଗୋପିଚାନ୍ଦ ଅଥବା ମୀରା ରାଜଗଦି ଓ ରାଣୀର ଅଧିକାରଠାରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିନେଇଥିଲେ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ଅତିନିଦ୍ଵିଷ୍ଟ ଅଲୌକିକ ସୁଖ ଯାହା ଆଗରେ ଦୁନିଆର ପଦାର୍ଥ ତୁଚ୍ଛ ଅଟେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣା ଅଛି ଏହି ମରଜୀବା ଜନ୍ମ ନେଲେ ଆମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ଅମରପୁରୀର ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ, ତେଣୁ ତ ଭବିଷ୍ଠତ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯିବା, ସବୁକିଛି ତାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା ଏବଂ ତା'ପୂର୍ବେ ବଦଳରେ ସିଏ ଅବିନାଶୀ ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ମନୋକାମନା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ସମ୍ପନ୍ନ ସମୟରେ ପୁରୁଷ କରିଥାନ୍ତି କାରଣ ତୁମେ ଜାଣିଛ ବିନାଶର ଢ଼ାଳାରେ ତନ-ମନ-ଧନ ସବୁ ଭସ୍ମୀଭୂତ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ କାହିଁକି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସଫଳ ନ କରିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ— ଯେବେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ତେବେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନେଇ କ'ଣ କରିବି । ଆମକୁ ତ କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଭଳି, ମହାମଣ୍ଡଳେଶ୍ଵରଙ୍କ ଭଳି ଏଠାରେ ମହଲ ତିଆରି କରି ବସିବାର ନାହିଁ ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ଵର ଅର୍ଥେ ବୀଜ ବପନ କଲେ ସେଠାରେ ଭବିଷ୍ଠତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାଇଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ । ପ୍ରଭୁ ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଦେଲେ ଶହେ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରଥମେ ସହିବାକୁ ପଡିବ ଯେତେ ସହିବେ ଶେଷରେ ସେତିକି ପ୍ରଭାବ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ସେଥିପାଇଁ ଏବେଠାରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଆରହ୍ଣା!